

Zpravodaj

Českého krajského spolku Beseda

Čtvrtletník – únor 2015 – číslo 1
Trimestriel – février 2015
Driemaandelijks – februari 2015

EDITOR: Dušan Swalens, dušan@swalens.eu
www.beseda.be - spolek@beseda.be
Bureau de dépôt: 1420 Braine-l'Alleud 1
PP 6/68473

PF 2015

Slovo editora:

Tradičně vám na tomto místě v prvním čísle na začátku roku posíláme přání všeho dobrého, harmonii, úspěch, zdraví, lásku... Někomu se zadaří více, jinému méně. Důležité je pro svoje štěstí něco udělat, vynaložit úsilí, probudit v sobě ctnosti a toto vše dlouhodobě pěstovat, udržovat v kondici. Mé přání tedy je, aby nezůstalo jen u zbožných přání, ale abychom se láskyplně pustili do konání - jak se říká - bohublému. Neboť o člověku nevyovídají jeho slova, nýbrž jeho činy!

Pěkně vás tímto zdravím a zároveň se tak trochu i loučím, poněvadž se od Zpravodaje vzdálím. Nacházím se v období, kdy si mou soustředěnost vyžadují mé 4 děti, podnikavost a projekty i mimo Belgii. S nadšením samozřejmě zůstávám členem krajského spolku Beseda v Belgii a těším se na případné setkání na některé z akcí zde či kdekoli jinde jen tak „náhodou“. Náhody jsou nám neznámé zákonitosti, k nimž sami značně přispíváme...

Dušan Swalens

© foto Dušan Swalens

Slovo předsedkyně:

Jménem výboru Besedy vám též přeji po celý rok 2015 pevné zdraví, samé příjemné události a milá setkání. Ať se vám letos podaří uskutečnit své plány a předsevzetí, a pokud vám v tom může být Beseda nápomocná, věřte, že to ráda udělá. Mysleme i na to, že „nejen prací živ je člověk“, a proto v tom leckdy krkolomném životě běhu nezapomínejme na lidi kolem nás a pěstujme krásné vztahy všude, kde se nacházíme: v rodině, na pracovišti, ve škole, při volnočasových aktivitách, v sousedství i v Besedě!

A pokud nechcete nechat setkání s Dušanem na čiré náhodě, stačí se někdy zastavit v obchodě s čokoládou na rožku za zvonicí u hlavního náměstí Markt v Bruggách nebo v Černobílém centru v Praze. Jeho fotografickou činnost naleznete na stránkách www.swalens.eu

Milý Dušane, děkujeme Ti za všechnu editorskou práci, kterou jsi v posledních letech odvedl při přípravě Zpravodajů, a za vedení fotokroužku. Budeš nám chybět! Přejeme Ti hodně zdraví ve všem, do čeho se při své všestrannosti pustíš.

Děkujeme všem příznivcům Besedy za vánoční a novoroční pozdravy a přání. Všechny nás velmi potěšily. Dovolte mi ocitovat níže alespoň jeden z dopisů.

Olga Schmalzriedová

Milí,

myslím na vás, ale i na všechny zúčastněné „vánočkáře“, s díky za pozdrav i přání. Mé srdečné přání krásných Vánoc i následujících 365 úspěšných i pokojných dní se týká všech obětavých Besedářů - výborníků i „normálních“ spolukrajanů, se kterými sdílím obdiv i radost a fanouškování tomuto tak dynamickému a už tak rozvětvenému superpřátelskému společenství. Studentsky jsme provolávali: Vivat, crescat, floreat!

Váš Ján Valach

© foto Dušan Swalens

BESEDA

51, rue des Arbalétriers
1420 Braine-l'Alleud

Destinataire

BELGIQUE - BELGIE
1420 BRAINE-L'ALLEUD 1
P 001887

Mikulášská nadílka

Milí přátelé, rodiče i děti,

příprava Mikulášské nadílky dává vždy organizátorům pořádně zabrat: už jen těch e-mailů, co putuje všemi směry, když začnou rodiče hlásit své ratolesti! Zájem je tak veliký, že se nikdy, bohužel, nepodaří potěšit všechny zájemce, ale 2 x 50 dětí se k Mikulášovi vždy dostane. Perníčky byly včas objednány, spolehlivá doprava zajištěna (díky, Báro), s dárčky přišlo i zastoupení Olomouckého kraje v Bruselu. Jeho vedoucí Michaela Vráželová se i přes celostátní ledovku do Bruselu včas dopravila a na nadílce nejen pozdravila všechny přítomné, ale se svým stážistou Romanem celé odpoledne aktivně pomáhala. Za tuto milou podporu a dárky pro děti Olomouckému kraji děkujeme. Náš malý výborový tým musel oslovit hodně pomocníků, aby na všech stanovištích (trojí tvoření, Mikulášova svita, hudební skupina a bar s občerstvením) bylo dostatek ochotných rukou, které dokážou uspokojit děti i rodiče.

Před příchodem Mikuláše děti tvořily štěrchátka a kapříčky, zdobily perníčky. Když už byl Mikuláš nadosah nebo spíš nadoslech, představili se muzikanti. Sešli se nám tři strunné nástroje - basa, violoncello a housle. A víte, který nástroj si chtěly děti poslechnout nejdříve? Samozřejmě ten největší! Děti se naučily novou básničku o Mikuláši a vítaly jej i jeho andělsko-čertovskou svitu zpěvem koled. Ty odvážnější přišly Mikulášovi do mikrofonu zazpívat nebo zarecitovat. Jako opravdoví umělci! Každý za to dostal růžičku. Ve druhé skupině se růžičky zachtělo i těm, kteří původně vystupovat nechťeli, takže jsem se začala vážně obávat, že nakonec růžičky budou chybět. Ale vše dobře dopadlo: Mikuláš děti pochválil a trošku i pokáral, andělé rozdali dárky z Besedy i z Olo-

mouce, čerti se na děti mračili a brblali, chrastili řetězem, ale žádné z dětí nebylo dostatečně zlobivé. A tak čertovský pytel zůstal prázdný. Všichni však slíbili, že přijdou za rok zase. Na stejném místě a ve stejnou dobu se v neděli 6. prosince 2015 opět sejdem. Přihlášky však posílejte raději až v říjnu. :-)

Za ochotu a podporu patří velké díky Stálému zastoupení a také všem pomocníkům. (Olga)

A co hlásí jednotlivá stanoviště?

U perníčků bylo živo. Některé děti chtěly perníček sníst hned a jenom tak, ale většinou se ho snažily krásně nazdobit; jindy to byli spíše rodiče, kdo se pod přísným dohledem svých dětí snažil perníček zdobit, ale spokojeni, myslím, odcházeli všichni. Alešek vysvětloval svou belgickou češtinou postup zdobení, což přidávalo této aktivitě takovou milou notu, no, můžu říct, že jsme si to všichni užili! (perníčková Alena a Aleš)

Nikomu asi netreba představovat, že na bohato prestretom štedrovečernom stole podľa tradície rozvoníava z taniera vianočný kapor. O tom, že aj samotný tanier (a to papierový) môže byť zdrojom pre výrobu kapríka, nás ale presvedčili naši najmenší počas Mikulášskej nádielky na Stálom zastúpení ČR pri EU. Rybička sa tak stala námotom predvianočnej aktivity pre deti, ktoré za pomoci rodičov usilovne vytvárali závesnú dekoráciu. V tvorivom kútiku sme sa tejto originálnej vianočnej výzdobe venovali s celou dušou. Dychtivo sme strihali, lepili a biely papierový tanier zdobili šupinami a plutvami, ktoré sme pestro vymaľovali. Žiarivé očka a otvorené kaprie ústa sa na nás popritom šibalsky usmievali. Napokon spokojné deti si odnášali svoje dielka, ktoré zdobili ich teplé príbytky počas sviatkov. (Veronika od kapříků)

Tak hezkého Mikuláše jsem snad nezažila ani tehdy, když jsem ho sama ještě vyhlížela. Moc se mi celé odpoledne líbilo, jsem si jistá, že i dětem, od našeho stolečku odcházely spokojené a s úsměvem. Od rodičů jsem slyšela jen chválu, vypadali spokojeně, někteří mohli i na chvíli svěřit své děti lektorkám u jednotlivých stanovišť, proto si myslím, že si to užila i většina z nich. Ještě jednou vám blahopřeju ke skvělé akci, i bez dítěte a nadílky jsem si ji báječně užila. (Míša od štěrchátek)

Mik, Miku, Mik, Miku, Mikuláš přišel s čerty na koláč a my jsme jim, a také andělům s radostí zahráli! Děti si nejen prohlédly, ale i poslechy tři ze čtyř z rodiny smyčcových nástrojů včetně toho největšího, kontrabas, a společně jsme se naladili zpěvem vánočních koled. Mikuláši, budeme se na Tebe těšit zase za rok! (Zuzka od muzikantů)

Poprvé jsem byl vyslán do Bruselu jako pomocná ruka Mikuláše. Mohu říci, že jsem byl velmi překvapen nejen tím, kolik českých dětí vůbec v Bruselu žije, ale i tím, jak hodné jsou. Až jsem měl strach, že mi plný koš dárků nebude stačit. Čerti, kteří se mnou a Mikulášem přišli, byli úplně zbyteční. Talent a odvaha dětí vystoupit před naší družinou mě ohromil. Díky tvořivým dílničkám jsem měl také možnost zjistit, jak vynalézavé jsou. Energii k tomu získaly z velkého množství výborného občerstvení, které měly k dispozici. Děkuji organizátorům za pozvání a příští rok se rád mezi vás vrátím. (Váš anděl Marie)

Je dobrý vědět, že i v dnešním světě se děti ještě bojí čerta, a je znát, že rodiče jsou rádi, jak jim jejich postrašené ratolesti visí na krku nebo se schovávají za maminčinu sukni. Doufám, že pak po celý rok sekají dobrotu. (čert Martin)

© foto Andrés San Martín + více fotografií na www.beseda.be/fotogalerie

Vánočky podesáté

Řeknete si, že když máme v pečení vánoček desetiletou tradici, je to v pohodě a nemusíme mít obavy, že se něco nepovede. Není to tak docela pravda: v pohodě jsme, to ano! Vždyť péct přicházejí jen samí příjemní lidé, někteří se za ta léta stali našimi přáteli. I nováčci každý rok do party rychle zapadnou. Někdo peče jednu, někdo dvě vánočky, jiní jen přihlížejí. Přišli se hlavně potěšit vánoční atmosférou, nadýchat vánočních vůní, popovídat si s dávnými známými a přáteli. Mluvílo se česky, slovensky, francouzsky, vlámsky i anglicky (pro radost některým partnerům a studentům češtiny). Ale v Belgii to přece není nic neobvyklého.

Co mi tedy dělá při vánočkové akci starost? Jen jedna věc nebo vlastně dvě. Jednak abychom v tom víru dotazů na různé věci - ingredience, kynutí, pletení, pečení a pohoštění - nezapomněli nějakou tu ingredienci do těsta přidat. Kvasnice se totiž dávají do mouky hned na počátku, kdežto špetka soli se přidává, až když je těsto více promíchané. Už se nám kdysi stalo, že jsme droždí zapomněli do mouky přidat a pak jsme to doháněli a víceméně improvizovali, abychom dosáhli patřičné konzistence a správného poměru ingrediencí. :-). Také každá mouka je jiná a vyžaduje jiné množství mléka. Také jsme už „utopili mlynáře“, ale vždy se to zatím podařilo zachránit. Podruhé mám starost, když pečeme. To abychom žádnou vánočku nepřipálili a aby byly všechny náležitě propečené. V tom nám pomáhá kuchyňský minutník a též bedlivé oči přítomných. Bez starostlivého přístupu nemůže být výsledek kvalitní, ale radosti vysoko převažují tyto drobné starosti.

Letos jsme měli vzácnou návštěvu: zavítal k nám nový pan velvyslanec Jaroslav Kurfürst. A ten nejen přihlížel, ale přiložil ruku k dílu a hned na první pokus upletl za vydatné pomoci svého syna Voity opravdu výstavní vánočku! Upečeného díla se, bohužel, nedočkali, neboť spěchal na „Rybovku“. V adventu je totiž v Belgii opravdu živo!

Jak vidíte na fotografiích, všechny vánočky se nám povedly a všech 22 účastníků bylo spokojeno. Vánoček jsme upekli jen 15, v jiných letech jich bylo i přes 20. Polovina přihlášených se totiž nakonec musela pro nemoc omluvit, snad jim to vyjde příště. My jsme si to s Georgem skvěle užili, takže uvažujeme o tom, zda bychom v prvním pololetí nemohli společně péct ještě něco jiného. Ale v každém případě se můžeme těšit na příští ročník, rezervujte si v diářích sobotu 12. prosince. Vánoce přece už zase přicházejí ... zbývá jen 333 dní! :-)

Olga

© foto George Schmalzried

Plzeň a Mons se v r. 2015 staly evropskými hlavními městy kultury

V r. 2010 a 2011 schválila Rada ministrů EU, že se belgický Mons a česká Plzeň stanou evropskými hlavními městy kultury v r. 2015 na základě doporučení mezinárodní poroty složené ze členů z institucí EU a členů nominovaných dotyčnými státy. Nárok na tento titul pro ČR a Belgii vychází z rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1622/2006/ES o zavedení akce Společenství na podporu projektu „Evropské hlavní město kultury“ pro roky 2007 až 2019, které stanoví pořadí vždy pro 2 členské státy EU na jeden rok, a to jen pro jedno město z daného členského státu. Evropská hlavní města kultury mají za cíl vyzdvihnout bohatství, rozmanitost a společné rysy evropské kultury a podpořit větší vzájemné porozumění mezi evropskými občany. Program musí být udržitelný a tvořit nedílnou součást dlouhodobého sociálního a kulturního rozvoje daného města. Mezi programy měst jmenovaných v témže roce musí být vytvořena určitá souvislost. Města mohou do svých programů začlenit také své okolní regiony. Projekt Evropského hlavního města kultury vznikl z iniciativy řecké ministryně kultury Meliny Mercouriové a prvním tímto městem se staly Atény v r. 1985. V Belgii byly Evropskými hlavními městy kultury Antverpy (1993), Brusel (2000) spolu s Prahou, dosud jediným městem z ČR,

dalších 7 měst z jiných evropských států, a Bruggy (2002). ČR bude mít nárok na tento titul až v r. 2028 spolu s Francií a Belgií v r. 2030 spolu s Kyprem a další kandidátskou či potenciální kandidátskou zemí podle rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 445/2014/EU.

Programy Evropských hlavních měst kultury Plzně a Monsu jsou velmi rozsáhlé a nelze vše představit v tomto článku. Podrobnosti naleznete na internetových stránkách www.plzen2015.cz a www.mons2015.eu. Projekt byl v Plzni slavnostně zahájen 17. 1. 2015 bohatým kulturním programem, mj. světovou premiérou skladby současného českého skladatele a dirigenta Marka Ivanoviče na náměstí Republiky spolu se světelnými obrazy na fasádách domů (video-mapping) a také rozeznáním nových či opravených zvonů ve věži katedrály sv. Bartoloměje, které tam chyběly od 2. světové války a byly odlity díky finanční podpoře občanů Plzně a dalších dárců v královské slévárně v nizozemském Astenu Petrem Rudolfem Manouškem. V Monsu se zahájení konalo 24. 1. 2015 velkolepou světelnou show.

© foto Plzeň - náměstí.

Francii - Lille, Valenciennes a Maubeuge, ale i dalšími městy po celé Belgii, včetně Bruselu, Lutychu, Bruggu, Gentu, Namuru, Charleroi a dalších, přičemž v některých z nich se konají akce v rámci tohoto projektu.

V obou městech byly postaveny moderní stavby či zrekonstruovány staré objekty pro kulturní účely. V Plzni bylo v r. 2014 otevřeno Nové divadlo a Science Center Techmania v areálu Škody Plzeň, přibližující hravou formou svět vědy a techniky a zahrnující též expozici o historickém vývoji firmy Škoda a 3D planetárium. Bývalé Depo Dopravního podniku města Plzně se promění na kulturní prostor, jakož i dílny pro veřejnost, ateliéry výtvarníků a obchody. Mottem plzeňského projektu je „Pilsen, Open Up! - Otevři si Plzeň!“, tedy otevřenost novým myšlenkám, inovaci, kreativě a novým uměleckým proudům, směrem k vlastním občanům i Evropě a transparentnost. Jde o otevření nového prostoru pro menšinové žánry a směry, multikulturní společnost, mezigenerační dialog, propojení umění a byznysu, vědy a hry apod.

Muzeum Vincenta van Gogha v obci Cuesmes u Monsu. © foto Jan Kubišta

Společnými rysy programů jsou důraz na kulturní dědictví a industriální minulost, vaření piva, zaměření na moderní technologie a mládež a zapojení sousedních států. Plzeň pořádá společné akce s Bavorskem, zejména s Řeznem a Mnichovem - např. akce Vlakem za kulturou, Květiny pro Plzeň, výstava Mnichov - zářící metropole umění. Mons spolupracuje se 3 městy v severní

© Vincent van Gogh

Z významných akcí v Plzni lze zmínit Ateliér Jiřího Trnky, představení nového cirkusu, připravená uměleckým ředitelem Plzně 2015 Petrem Formanem, Smetanovské dny, výstavu Gustav Klimt – průkopník moderny, mezinárodní festival dokumentárních filmů o lidských právech Jeden svět, výstavu Plzeňané a 2. světová válka, Eurovizní soutěž Eurovision Young Dancers, sokolský slet, rockový festival Rock for People Europe, mezinárodní Skupova Plzeň, Pilsner Fest – oslavy Plzeňského Prazdroje. Za zhlédnutí též stojí Velká synagoga, kde se bude 10. 10. 2015 konat koncert „Pět řek“: pět plzeňských skladatelů, každý inspirovaný jednou z plzeňských řek, zkomponoval pět symfonických vět, které společně s pěveckým sborem přednese orchestr složený ze studentů hudebních škol z pěti evropských měst, včetně Plzně.

V Monsu, který má jako motto „Kde se technologie setkává s kulturou“,

se podle návrhu španělského architekta Santiaga Calatravy rekonstruuje vlakové nádraží a bylo postaveno nové kongresové centrum MICX podle návrhu amerického architekta Daniela Liebeskinda. Mons se představuje nejen jako historické město, ale také jako město moderních technologií, „Silicon Valley“ Belgie, s kanceláři nadnárodních firem a vzdělávacím centrem Technocité. K hlavním výstavám

v Monsu se řadí výstava o Vincentu van Goghovi v Borinage, kde působil v letech 1878-80 jako evangelický kněz pro horníky a začal zde poprvé malovat, nebo výstava „Cela č. 252 Paula Verlaina v Monsu“, kde si v letech 1873-75 odpykával trest ve vězení za výstřel na Arthura Rimbauda a napsal zde několik děl. Dne 4. 4. 2015 bude také otevřena nová expozice o archeologickém nálezšti – neolitickém dolu pazourku z 5.-3. stol. př. n. l. – SILEX`S v Spiennes, 6 km od Monsu, které bylo v r. 2000 zapsáno na seznam světového dědictví UNESCO.

Ústřední společnou akcí Plzně a Monsu se stane **divadelní představení UBudneS**, připravené belgickými a českými umělci. Z jedné strany se hraje představení Král Ubu od Alfredda Jarryho, z druhé strany se budou rozvíjet tři krátké současné varianty na Jarryho. V září se v Plzni představí město Mons současným živým umě-

ním a gastronomií, včetně monského piva. Ve dnech 12. až 15. 11. 2015 se ukáže Plzeň Monsu v Maison Folie (Šílený dům) představeními loutkového divadla a filmové animace, hudbou (rock`n`rollová skupina Kníry), tancem (společný česko-belgický projekt choreografky Petry Hauerové), česko-belgickou „slam poetry battle“ či společným představením Twins Pilsen/Mons. Pro dětské návštěvníky, ale i další zájemce se budou konat tvůrčí dílny i poznávací hra o Plzni. Dne 24. 2. 2015 se uskuteční český večer v rámci 31. mezinárodního romantického filmového festivalu v Monsu, přičemž režisér Jiří Menzel bude členem odborné poroty, která vybere vítězné filmy.

V rámci společného projektu **Café Europa** mohou lidé díky audiovizuálnímu propojení nejen diskutovat u šálku kávy s lidmi z jiných evropských měst na různá aktuální témata, ale také pracovat na společných projektech.

Město Plzeň a Západočeský kraj představí projekt Evropské hlavní město kultury na různých akcích v Bruselu, např. 30. 1. 2015 na českém plese v Concert Noble a 12. 6. 2015 na Czech Street Party před Stálým zastoupením ČR při EU. Pavilon České republiky na EXPO 2015 v Miláně bude po dva týdny v červnu 2015 prezentovat Plzeňský kraj a město Plzeň.

Mgr. Jan Kubišta, LL.M., pracovník Evropské služby pro vnější činnost

Mons. © foto Jan Kubišta

Mons. © foto Jan Kubišta

Pan profesor Ján Valach podruhé

© foto George Schmalzried

V minulém roce jsme oslavili ocenění Gratias agit, které pan profesor Ján Valach obdržel od Ministra zahraničních věcí ČR. Letos můžeme panu profesorovi poblahopřát znovu, a sice k udělení **Medaile prezidenta Slovenské republiky za významné zásluhy o rozvoj kultury a za šíření dobrého jména Slovenské republiky v zahraničí**. Prezident Andrej Kiska předával u příležitosti státního svátku Slovenské republiky mnohá ocenění 13. ledna 2015 v Bratislavě. Toto vyznamenání bude panu profesorovi slavnostně předáno na velvyslanectví Slovenské republiky v Bruselu.

Sportovní úspěchy

Dobrý den,

kdysi jsem ve Zpravodaji četla, že máme dát vědět o případných úspěších našich krajanů – tady mám tedy jeden příspěvek z pole sportovního:

Pablo Escajadillo, 10 let, po mamince Čech žijící v Bruselu, úspěšně reprezentoval Belgii na **Grand prix européenne de canicross** (Evropský šampionát v běhu se psem), který se konal 11. - 12. 10. 2014 v Toulon-sur-Arroux ve Francii (Bourgogne).

Společně se psem Klydem zaběhli v kategorii „Minimes“ druhý nejrychlejší čas z obou běhů – 1. běh s individuálním startem a 2. běh s hromadným startem. Vybojovali tedy pro Belgii **stříbrnou medaili**. Pro zajímavost, technickou trať převážně po lesních cestách v délce 2 x 1,26 km zaběhli v čase 8 min 52 sec, což odpovídá rychlosti 17,05 km/h.

O týden později se Pablo stal ve stejné disciplíně **belgickým šampionem**, tentokrát s italským chrtíkem Kitočkem.

S pozdravem,
Věra Escajadillo

Úspěch v hudební soutěži

Koho zajímá klasická hudba, jistě už slyšel o konkurzu belgické banky Belfius - **Belfius Classics**, která pod heslem „Kultura pro všechny“ každoročně vyhlašuje soutěž pro žáky a studenty belgických hudebních akademií a dalších uměleckých škol. V letošním roce slaví konkurz již 50. výročí. Od roku 1965 bylo v různých kategoriích slavnostně vyhlášeno téměř 3000 laureátů, 83 z nich obdrželo studijní stipendium, 24 z nich dostalo podporu při vydání cédéčka. Za tuto mecenášskou činnost byla bance v roce 2002 udělena nadací Prometheus cena Caius.

V minulém roce přihlásil do této soutěže **Martina Schmalzrieda** jeho profesor hry na violoncello, nejednalo se však o soutěž ve hře na tento nástroj, avšak o skladbu. Martin totiž už po několikalet v rámci svého koníčka skládá různé drobnější i větší skladby. Ve své době se hlásil i na studium skladby na konzervatoři, ovšem jeho oblíbenými skladateli byli Mozart, Čajkovský a Dvořák, a to se porotě, propagující moderní klasiku, zrovna moc nezamlouvalo. Odradit se však Martin nedal a skládal pro radost sobě i svému okolí amatérsky dál. Do soutěže poslal vloni jednu svou starší skladbu Duet pro piano a violoncello č. 2. Nepatří zrovna mezi jeho oblíbené, je hodně moderní a dynamická, ale právě takové jsou asi v klasické moderní hudbě vyhledávané. V sobotu **28. února 2015 v 18 hodin** bude v bruselském divadle **La Monnaie** slavnostní vyhlášení laureátů soutěže Belfius Classics 2014.

Pokud si chcete některou ukázkou z Martinových skladeb poslechnout, najdete je na jeho webových stránkách <http://marmadeveloper.wix.com/marmamusic>

Literární beseda a burza knih

ANOTACE KNIHY: *Guláš pro Masaryka* Mileny Štráfeldové je zčásti fiktivní rodinnou kronikou vyhlášené hostinské z jihomoravských Židlochovic, která skutečně vařila guláš pro prezidenta T. G. Masaryka. Kuchařka Poldinka je ale jen jednou z těch obyčejných ženských, které dokáží své blízké pokaždé chránit tím nejprostším způsobem – i uprostřed nejhorší válečné bídy, za epidemií a požárů postaví na stůl mísu s gulášem. A na pozadí této kroniky „bouří“ velké dějiny, probíhá národní obrození se svými spory, obě války, Osvětim. V Blouzněnicích o Vlasti, o Divadle, o Republice a Lepších Žitcích, které román prolínají, se autorka také

kriticky dívá na nedotknutelné národní mýty a idoly naší novodobé historie. Ptá se, jak jinak by se třeba naše dějiny vyvíjely, kdyby věc národního obrození nevzala za svou jakási kávová společnost básníků, kteří si národ vysnili jako literární postavu? Proč horliví vlastenci raději uvěřili padělkům, i když je před podvrženými Rukopisy varoval už sám Josef Dobrovský? A proč se celá desetiletí hádali nad Národním divadlem? Proč studenti uspořádali za hilsneriády štvanci na svého profesora T. G. Masaryka a titíž studenti ho pak nadšeně vítali jako Prezidenta Osvoboditele? A zaplatil skutečně Masaryk z peněz, které byly určeny pro Čs. legie, atentát na Lenina? Byl Edvard Beneš agentem NKVD? Nebyl nakonec vznik samostatného Československa jen historický omyl? A umíme se dnes, po stu let, s takto provokativními otázkami vůbec vyrovnat?

Milena Štráfeldová je našim krajanům v Belgii jistě dobře známá! Jednak z Radia Praha, kde se stará o krajanskou rubriku, jednak z představení Osamělé večery Dory N., které jsme měli možnost v Bruselu zhlédnout v roce 2013. *Guláš pro Masaryka* je kniha, která vás nenechá v klidu. Zapisovatelka totiž klade čtenáři neodbytné otázky, takže je nucen konfrontovat své školní znalosti z našich národních dějin za posledních 150 let s neuvěřitelným množstvím velmi zajímavých, ale většinou z nás neznámých a provokativních faktů, velmi věcně předložených. Nehledě na všechna fakta a na víc jak 300 stran se *Guláš* čte velmi lehce. Těžko se však od něho budete odtrhávat. Na své si přijdou milovníci mnoha literárních žánrů, neboť mezi historickými událostmi sledujeme i nelehké osudy dvou žen, matky a její dcery. Mě osobně po přečtení knihy pro-

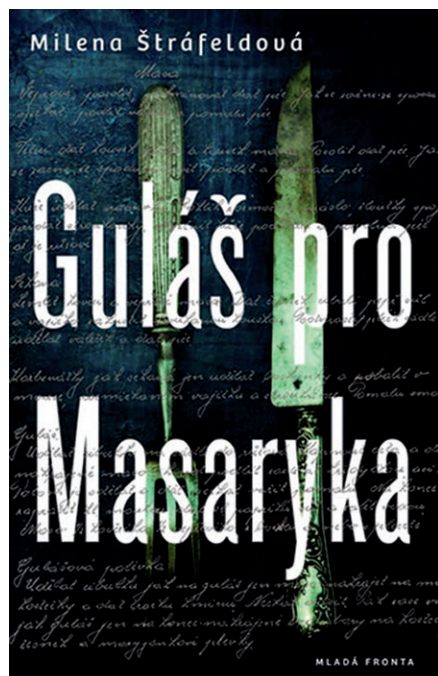
následuje jedna zásadní otázka: když někoho milujeme, milujeme jej/ji bez ohledu na jeho/její chyby a slabé stránky. Copak nemůžeme být dobrými vlastenci, milovat svou zemi a být na ni hrdí, i když není ve všem perfektní, i když v historických meznících ne vždy obstála? Musíme si ji za každou cenu idealizovat, abychom ji měli rádi? Milena Štráfeldová nám sice sundává růžové brýle, ale z naší lásky k vlasti tím kupodivu nijak neubírá, spíš naopak. Kniha je přihlášená do soutěže **Magnesia Litera a Česká kniha 2014**, přejeme jí zasloužený úspěch.

Na besedu s paní Štráfeldovou o její knize, o naší zemi a její historii, ale i o citech a prožívání, celkově o životě i spisovatelské práci vás zveme **do Pražského domu v sobotu 21. března 2015 v 17 hodin**.

Při této příležitosti bychom rádi opět uspořádali **burzu knih (od 16 do 17 hodin)**. Beseda má stále k dispozici mnoho českých knih od našich krajanů za 1 € nebo 2 € (na požádání vám zašleme jejich seznam). Výtěžek z prodeje knih bychom tentokrát rádi věnovali na českou nemocnici v Pakistánu, kterou založila horolezkyň Dina Šterbová. Přečetli jste si o ní v minulém Zpravodaji a poznáte ji, doufáme, v květnu. Jednotlivci si budou moci přinést k prodeji nebo výměně své vlastní knihy, **dějte nám prosím předem vědět na adresu spolek@beseda.be**, pokud přijdete na besedu a pokud budete před besedou též nabízet své knihy.

Těšíme se na setkání s vámi a na velmi zajímavé odpoledne a večer s paní spisovatelkou a s knihami. Jak se na březen a první jarní den sluší!

za výbor Besedy Olga

Děti dětem

Občanské sdružení **History o.s.** ve spolupráci s **dětským fondem OSN - UNICEF** a pod záštitou mnoha institucí a osobností připravuje projekt interkulturního dialogu **DĚTI DĚTEM - „Galerie talentů“**.

Projekt je vystaven v spolupráci s dětmi z členských států EU a ostatních částí světa ve věku **do 16 let**, konkrétně na podpoře jejich **výtvarných aktivit**. Přihlásilo se k němu již více než 30 zemí, vítaná by byla spolupráce se školami, dětskými, mládežnickými a sportovními organizacemi, dětskými domovy, folklorními sdruženími, církvemi, zoologickými zahradami atd. Byla by škoda, kdyby se jej nezúčastnily též děti našich krajanů z Belgie, případně děti vašich belgických či jiných přátel. Informovat o projektu můžete učitele vašich dětí, vedoucí skautských oddílů, do nichž

vaše děti chodí, případně jiné instituce. V případě zájmu můžete obdržet informace o projektu v angličtině.

V rámci projektu již bylo vydáno několik knih, např. *Praha očima dětí*, *Města a obce očima dětí*, byly uspořádány výstavy. V současnosti se připravují čtyři nové programy, které mají mezinárodní rozměr, charakter i dosah. Jsou nesené tématy:

- KROJE, TANCE A ZVYKY NÁRODŮ OČIMA DĚTÍ
- OLYMPIÁDA A PARALYMPIÁDA OČIMA DĚTÍ
- ZVÍRATA OČIMA DĚTÍ
- SVĚT KOLEM NÁS OČIMA DĚTÍ

Vybrané obrázky spolu s doprovodnými texty v angličtině a jazykových mutacích toho

kterého účastníka se stanou ilustracemi knih i internetového portálu a budou dále prezentovány na otevřených výstavách. Z výtěžku, které program „Děti dětem“ přinese (prodeje knížeček, dětských obrázků atd.), podpoří UNICEF a další programy na podporu dětských aktivit, sportovní oddíly dětí a mládeže, humanitární programy církví, mláďata v ZOO apod. Více o projektu naleznete na stránkách <http://www.galeriiententu.cz/>. Autorem projektu Galerie talentů je **Václav Bárta**, předseda HISTORY o.s., režisér, autor dětských knih a písničkových textů. S případnými dalšími dotazy se můžete obrátit na adresu: history.barta@volny.cz

Pietro e Lucia

PIETRO e LUCIA

Na počest 70. výročí ukončení 2. světové války uvede v pondělí 4. května 2015 ve 20 hodin evropská společnost pro charitu, sociální solidaritu a humanitu Ferdinand de Martinengo v koncertní aréně **Forest National v Bruselu** evropskou premiéru protiválečné a protiteroristické česko-slovensko-francouzsko-italské rockově-symfonické operně-baletní love story „**PIETRO e LUCIA**“. Na motivy novely francouzského spisovatele a humanisty Romaina Rollanda vzniklo skutečně československé dílo, neboť libreto napsala česká spisovatelka a oblíbená herečka **Eva Vejmělková** a hudbu k němu zkomponoval slovenský skladatel a filmový režisér **Dušan Rapoš**. Opera je zpívána

v italštině, premiéru měla v pražské Tesla aréně 2. 12. 2010.

Účast na vystoupení v Bruselu přislíbili umělci 7 evropských zemí v čele se světoznámým italským dirigentem **Marcellem Rotou**. Evropská premiéra díla bude mít nejen vysoce reprezentativní, ale zároveň společensko-prospěšný charakter. Autoři a interpreti vzdávají hold obětem války a zároveň vyjadřují k válce, terorismu a násilí odpor. 4. květen je svátkem českých a slovenských hasičů, jejichž patronem je svatý Florián. Čistý zisk z této akce společnost věnuje na charitativní účely na pomoc raněným hasičům s trvalými zdravotními následky a pozůstalým po evropských hasičích, kteří při záchráně jiných životů zahynuli.

Na tuto velkou show, jíž se účastní 170 především českých a slovenských umělců a 50 členů produkčně-technického štábu, se můžete přijít podívat s celou rodinou, pozvat na ni své přátele a známé. Lístky jsou již v prodeji na <http://www.sherpa.be/enUS/Music/Classique,-Opera/Pietro-E-Lucia/>

Další informace o organizátorech a o díle najdete na těchto stránkách:

www.ferdinanddemartinengo.com

<https://www.youtube.com/channel/UCChLsmfdvyzw9B9RuzEWwPQ>

www.pietroelucia.com

ROMAIN ROLLAND DUŠAN RAPOŠ EVA VEJMĚLKOVÁ

PIETRO e LUCIA

rockově-symfonická operně-baletní show

Nesmrtelný příběh lásky Petra a Lucie
inspirovaný novelou Romaina Rollanda Pierre et Luce

Diriguje **MARCELLO ROTA**
Režie a choreografie **JAROSLAV MORAVČÍK**
Zpívají **ITALSKÉ OPERNÍ HVĚZDY**
a **ČESKÝ FILHARMONICKÝ SBOR Brno**
Tancují **ČEŠTÍ a SLOVENŠTÍ BALETNÍ SÓLISTÉ,**
LUK. DANCE Bratislava
Hrají **ČESKÝ NÁRODNÍ SYMFONICKÝ ORCHESTR Praha,**
NĚMEČTÍ a SLOVENŠTÍ ROCKOVÍ MUZIKANTI

FERDINAND DE MARTINENGO
BRATISLAVA ★ SLOVAKY

www.pietroelucia.com

EVROPSKÁ PREMIÉRA

Brusel

Pondělí 4. května 2015 v 20.00 hod.
Koncertní aréna Forest National

JEDINÉ PŘEDSTAVENÍ V BELGII!

Těšíme se na Vás v duchu poselství díla:
„Čeho se dotkne láska, je navždy zachráněné od smrti“

Ferdinand de Martinengo

MJ
ADVISORY

Valná hromada Besedy

Milí krajané,
valná hromada Besedy se koná jednou za dva roky a je jedinou akcí, na níž mají přístup pouze členové spolku, kteří mají v daném roce zaplacený členský příspěvek. Proto prosím letos s platbou neotálejte, abychom vás mohli na valnou hromadu pozvat. Pozvánku společně s kandidátkou a volebními lístky budeme moct poslat elektronickou nebo klasickou poštou pouze těm členům Besedy, kteří budou mít příspěvek zaplacený k **7. 3. 2015**. Ostatní mohou na valnou hromadu též přijít, pokud před jejím zahájením stihnou členský příspěvek zaplatit převodem na účet nebo před začátkem valné hromady v hotovosti na místě.

Do konce února t.r. nám též, prosím, napište, pokud máte zájem **kandidovat do výboru Besedy** a podílet se s námi na přípravě a organizaci našich akcí. Určitě by nám pomohlo, kdyby nám podal pomocnou ruku někdo z členů Besedy, kdo se vyzná v užívání webových stránek nebo může pomoci s redakcí Zpravodaje. Podle našich stanov má být výbor minimálně pětičlenný, další osoba je zvolena jako kontrolor účtů. Náš výbor byl v minulém období sedmičlenný, někteří členové se nám však během posledního období odstěhovali do České republiky, hledáme tedy nové zájemce o práci ve výboru. Věřte, že dobrovolníků není nikdy dost a že ač tato práce není nijak finančně ohodnocená, přináší všem

organizátorům dobrý pocit a spokojenost, když se nám podaří připravit zajímavou akci nebo čtivý Zpravodaj. Podmínkou kandidatury do výboru je minimálně tříměsíční členství v Besedě. Valná hromada se bude konat v **Pražském domě** (avenue Palmerston 16, 1000 Brusel) v sobotu **21. března 2015 od 14:00**. Nejpozději měsíc před tímto datem bychom měli od vás dostat připomínky a náměty k činnosti Besedy, které si přejete na valné hromadě probrat, abychom je mohli do programu valné hromady včas zařadit.

Těšíme se na opětné setkání s vámi a na konstruktivní přípravu besední budoucnosti.

výbor Besedy

Členské příspěvky na rok 2015

Milí přátelé, členové Besedy nebo případní zájemci o členství,

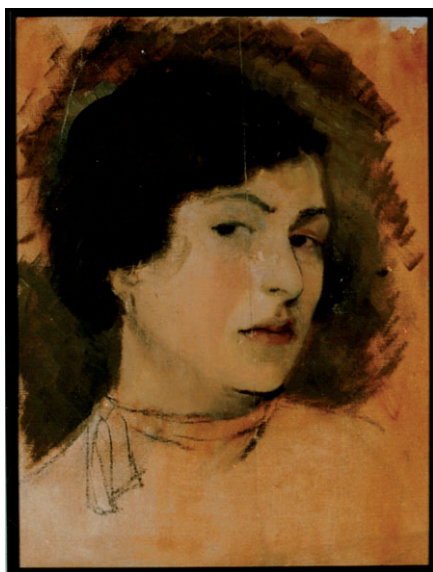
na tomto místě musím poděkovat všem stálým a věrným členům, kteří na samém počátku roku mají členský příspěvek na nový rok již zaplacený. Je vás celá třetina stálých členů. Děkujeme, že nečekáte na naši připomínku. Na tomto místě najdete tedy vlepenu členskou kartičku s vaším jménem. Jelikož mezi rozesláním elektronické verze Zpravodaje a odesláním výtisků uběhnou leckdy i dva týdny, mají všichni ostatní ještě možnost v mezidobí členský příspěvek zaplatit a členskou kartičku v prvním letošním čísle též dostat.

K čemu kartička slouží? Není to vstupenka na naše akce, ty jsou určeny všem krajanům a přátelům Besedy. Je to spíš vaše pomůcka, která vám připomene, že v daném roce již máte příspěvek zaplacený. **A k čemu slouží tento příspěvek?** K pokrytí našich nákladů spojených s organizací akcí, na tisk pozvánek, na gratulace jubilantům, případně i na malou pozornost pro ně, na malé občerstvení na dýcháncích apod. Vážíme si též každoroční **finanční podpory ze strany Ministerstva zahraničních věcí České republiky**, která nám umožňuje především tisknout a rozesílat Zpravodaj, pozvat občas na besedu profesionály v některém oboru a umělce, kteří jsou ochotni nám předvést své umění nebo s krajaný diskutovat i za víceméně symbolickou odměnu.

A kam příspěvek poslat? Na účet u banky ING na jméno **Beseda** číslo **BE26 3630 3022 4129** (pro případnou mezinárodní platbu uvádíme BIC: **BBRUBEBB**, adresa spolku je na zadní straně Zpravodaje). Příspěvek činí **15 € za jednotlivce a 25 € za rodinu**, dobrovolnému navýšení se meze nekladou.

S přáním všeho dobrého a v naději na brzké shledání

výbor Besedy

Autopotrét. Olejomalba, Marta Polláková, Praha, 1925.
Fotografie z archivu Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Život a dílo malířky Marty Pollákové (1902 – 1965)

Emigrace z Československa do Belgie v první polovině 20. století nebyla dosud předmětem významných historických bádání. Čechoslováci tvořili tehdy v Belgii ve srovnání s jinými národy marginální skupinu. Přesto mezi nimi můžeme nalézt pozoruhodné osobnosti, jež obohatily kulturu obou zemí a jejichž životní osudy a dílo odrážejí historické události minulého století v Evropě. Jednou z nich je bezesporu malířka Marta Polláková.

Marta se narodila 31. května 1902 v zámožné česko-židovské rodině v Praze. Kulturně založené prostředí jí od dětství umožňovalo setkávat se s rodinnými přáteli, jako byli Gustav a Alma Mahlerovi nebo světoznámý malíř Alfons Mucha. Právě jemu vděčí Marta za svůj zájem o výtvarné umění. V letech 1919 – 1925 studovala na Akademii umění v Praze. Z tohoto raného období pocházejí především pastely a olejomalby portrétů členů rodiny a přátel. Dále vytvořila řadu kreseb zachycujících rodinné události, ale také první židovská témata jako bar micva nebo falašští Židé z Etiopie.

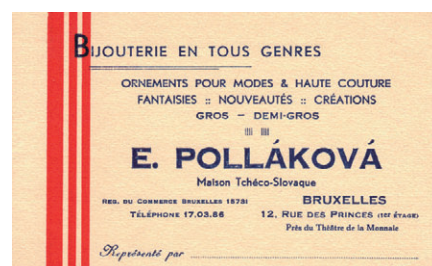
Po skončení studia v roce 1925 toužila po umělecké dráze v Berlíně. Namísto toho však odjela o rok později za svou sestrou Emmou do Bruselu, aby jí pomohla v její právě založené firmě „Paris Bijoux“ tvořit luxusní šperky ve stylu „haute couture“. Její šperkařská tvorba patří k vrcholu tehdejší doby a stala se jí hlavní formou obživy. Síť

obchodů „Paris Bijoux“ se díky Martě stala vyhledávaným místem pro originální a krásné šperky, které zaujaly rovněž umělecké hvězdy v Belgii, ve Francii a v USA. Martiny šperky zdobily herečky v bruselské opeře la Monnaie a na divadelních scénách v Paříži. Jméno Emmy Pollakové i s názvem její firmy „Paris Bijoux“ se nachází také mezi členy bruselského Sokola ve 20. letech 20. století.

Svou vášeň pro výtvarné umění však nikdy neztratila a malování se nikdy nevzdala, i když jí pro něj zbývalo stále méně času. Zamílovala si moře a krajinu severní Belgie, kde našla nové motivy. Důležitý mezník pro ni znamenalo navázání přátelství s belgickými malíři Jamesem Ensorem a Edgarem Tytgatem.

S Ensorem ji spojoval zájem o mystiku a hledání prostředků pro zachycení světla. Seznámili se v Ostende kolem roku 1928 a jejich přátelství přerušila až druhá světová válka. Martina neteř Jana vzpomíná: „Když jela teta do Ostende, kde měli také obchod, tak vždy rychle zmizela a šla za Jamesem Ensorem, jedním z významných belgických malířů. Stal se z něj tetin spirituální otec. Oba stejně hledali světlo, oba byli mystičtí, teta Židovka a on křesťan. Bylo to báječné, protože on byl trochu jako medvěd, jak se říká francouzsky... Bylo to krásné spojení, od Muchy k Jamesu Ensorovi.“

V osobním životě zasáhl Martu rozchod se snouben-

Reklama na firmu „Paris Bijoux“ v Bruselu, druhá polovina 20. let 20. století. Archiv Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

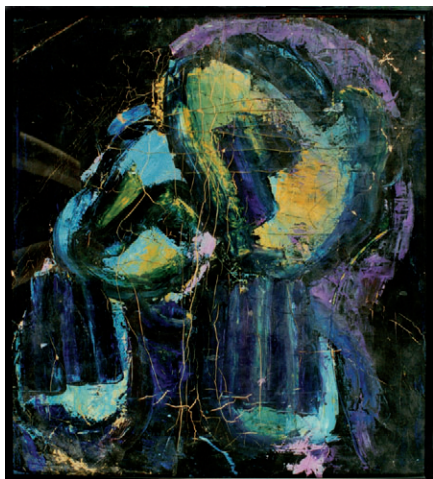
Šperky vytvořené Martou Pollákovou. Umělecká sbírka Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Cikánská tanečnice. Olejomalba poškozená za 2. sv. války, Marta Polláková, Praha, 1922. Umělecká sbírka Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Diskutující falašští Židé. Kresba uhlím, Marta Polláková, Praha, 1928. Umělecká sbírka Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Dvě děti při modlitbě. Olejomalba, Marta Polláková, Praha, 1928. Návrh vitráže inspirovaný spoluprací s J. Ensorem. Umělecká sbírka Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

cem. O to pevnější bylo pouto s její ovdovělou matkou, která se ve 30. letech 20. století také přistěhovala do Bruselu, třemi sestrami a bratrem. Manželství Emmy se rozpadlo a Marta se stala své malé neteři Janě velmi blízkou. Dodnes Jana o tetě říká: „Marta se ke mně chovala, jako by ona byla moje matka...“ Marta nadále udržovala vztahy se členy rodiny a s přáteli, kteří žili v Československu. Prahu navštívila naposledy v roce 1938. Atmosféra strachu a beznaděje, která předcházela okupaci nacistickým Německem, se jí velmi dotýkala. Její pocity úzkosti odrážejí zkratkovité kresby, které dostaly název až později: „Pochod na smrt“, „Kam se podějeme?“, „Vrať se táto!“ nebo „Diaspora“.

Po okupaci Belgie v květnu 1940 uprchla Marta s příbuznými, jako mnozí Belgičané, na krátkou dobu do Francie. Odtud se však opět vrátili všichni do Bruselu. Nacisté zde začali záhy uplatňovat rasové zákony a při-

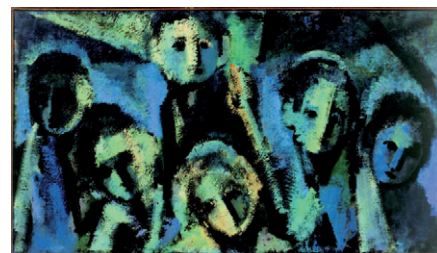
pravovat tzv. konečné řešení židovské otázky. I Marta musela začít nosit stigmatizující Davidovu hvězdu. Její sestre Emmě se podařilo prostřednictvím přátel uplatit dva švýcarské bratry, za které se Marta a její matka v roce 1942 provdaly. Díky této fingované svatbě mohly odjet do bezpečí ve Švýcarsku, kde se obě dočkaly konce války. Krátce předtím ještě na jaře 1942 dokončila portrét bývalého belgického místopředsedy parlamentu Leóna Meysmanse, který vytvořila na jeho objednávku i přes zákaz tvorby pro židovské umělce.

Marta sice unikla tragickému osudu miliónů evropských Židů, ale ztráta 38 členů rodiny a utrpení ostatních ji nenechalo lhostejnou. Se svou bolestí a žalem se snažila vyrovnat především prostřednictvím malby a kresby. První série temných a ponurých pastelů zachycujících většinou anonymní nezřetelné hlavy často jakoby přeškrtnuté diagonálními čarami vznikla v letech 1945 – 1946. Podobnou skupinu obrazů vytvořila Marta Polláková kolem roku 1960.

Celkem se zachovalo asi 75 Martinyých olejomalb. Některé nesou stopy poškození, protože byly za druhé světové války srolované a ukryté v zemi loajálními služebníky v Čechách a v Bruselu. Na počátku 60. let vznikla řada malých olejů, ve kterých Marta Polláková experimentovala s olejovými barvami škrábanými žiletkou. V těchto menších světle barevných obrázcích se objevují přírodní motivy, krajinky, často na pokraji abstrakce.

Marta Polláková pocházela z emancipované a asimilované židovské rodiny. Během války hledala oporu ve víře a stala se podle své neteře Jany silně věřící. Pravidelně chodila do synagogy, dodržovala sabat a židovské svátky, jedla košer. Většinu peněz, které

měla, dávala na dobročinné účely židovským organizacím. Sestru Emmu takový způsob zacházení s jejími penězi velmi rozhořčoval. Marta až do konce svého života pokračovala v práci pro Emmu ve firmě „Paris Bijoux“. Martina neteř k tomu říká: „Za to, že moje matka zachránila tetě život, musela teta podepsat smlouvu, že pro ni bude celý život pracovat a bude jí oddaná. Stala se tak

Šest dětí před smrtí. Olejomalba, Marta Polláková, Brusel, 1959. Umělecká sbírka Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Žlutý kytarista. Olejomalba na kartonu, Marta Polláková, Brusel, 1964. Umělecká sbírka Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Diaspora. Kresba uhlím, Marta Polláková, Praha, 1938. Umělecká sbírka Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Léon Meysmans. Olejomalba, Marta Polláková, Brusel, 1941. Fotografie z archivu Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Polibek. Olejomalba na kartonu, Marta Polláková, Brusel, 1964. Umělecká sbírka Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

vlastně její otrokyní. Maminku stála tetina a babiččina svatba milion belgických franků a tetu to stálo celý život.“

Marta byla spíše uzavřená a velmi skromná. Za jejího života se uskutečnila pouze jedna výstava v Galerii Isy Brachot v roce 1961. Ve stejném roce s ní natočila belgická televize I.N.R. (budoucí RTBF) film v rámci pořadu „Devět milionů“. Marta Polláková byla v té době jedna z prvních, kdo promluvil otevřeně o holocaustu a kdo svými obrazy zobrazoval utrpení Židů. Úspěšná výstava spolu s tímto filmem vzbudily zájem o její umělec-

ká díla. Začaly se připravovat další výstavy v Paříži, Londýně a New Yorku. Marta se toho však již nedožila, neboť zemřela 27. ledna 1965 v Bruselu na rakovinu. Je pohřbena na židovském hřbitově v Kraainemu.

Většinu svých obrazů si nechala, a proto je dodnes, až na výjimky, téměř celá sbírka obrazů, kreseb a šperků ve vlastnictví její neteře Jany Vanneste Pollakové. Teprve po více než 30 letech od její smrti, na podzim roku 1999, uspořádala Jana v Bruselu výstavu - a sice v Městské radnici na Grand Place a v Českém kulturním centru. Veřejnost

od té doby neměla bohužel možnost práce Marty Pollákové vidět. Umělecká díla spolu s pečlivě uspořádaným rodinným archivem tvoří celek, který by neměl uniknout zájmu muzeí a galerií jak v České republice, tak v Belgii. Jako umělkyně se Marta Polláková snažila vyjádřit nejen své osobní svědectví o utrpení Židů za druhé světové války, ale především varovat před důsledky antisemitismu a rasismu.

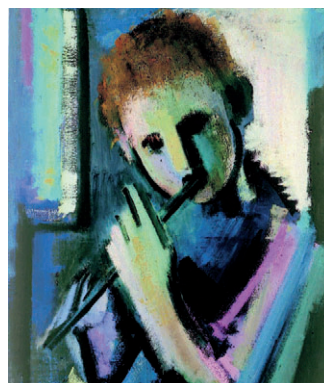
Jitka Mlsová Chmelíková

Marta Polláková v Bruselu kolem roku 1960. Fotografie z archivu Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Portrét neteře Jany k jejím 18. narozeninám. Olejomalba, Marta Polláková, Brusel, 1953. Umělecká sbírka Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Malý Mozart hrající na flétnu. Olejomalba, Marta Polláková, Brusel, 1959. Fotografie z archivu Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

Pozvánka na vernisáž výstavy „Marta Polláková. Malby – šperky (1902 – 1965)“ v Bruselu 27. října 1999. Archiv Jany Vanneste-Pollakové, Brusel.

LA CHAÎNE D'UNION asbl – Ateliers Stani

Umělecké aktivity, výtvarné lekce, tématické narozeninové oslavy...

V inspirujícím prostředí s velkou zahradou pro děti od 3 do 12 let, dospívající i dospělé.

S podporou l'Echevinat de la Culture de la Commune d'Uccle a ve spolupráci s Českou školou bez hranic.

La Chaîne d'Union je prostor, kde jsou vítány všechny děti ze všech horizontů bez rozdílu co do původu či kultury. Pro rodiny s nižšími příjmy (CPAS nebo na podpoře) nabízíme slevu na výtvarné ateliéry i stáže.

ATELIÉRY:

- Výtvarné ateliéry pro děti od 3 do 12 let: sobota a neděle 10:00 - 12:00; středa 14:30 - 19:00
Ateliéry Stani ve spolupráci s Veronikou Téglás Simon, Ateliérík Brusel.
- Kurzy pro dospělé – pondělí 13:00-15:00 a 16:00-18:00
- Úvod do angličtiny (Veronika Téglás Simon), pro děti od 3 do 6 let: sobota 10:00 - 11:00
- Zasvěcení do hudby (Zuzana Jirglová) pro děti od 2,5 do 6 let: pátek 10:00-11:00
- Hudební nauka (6 - 12 let), hra na violoncello, klavír pro začátečníky: pátek 17:00 - 19:00
Zuzana Jirglová, Pampiridam!, pod záštitou České školy bez hranic Brusel.

KOMBINOVANÉ PRÁZDNINOVÉ STÁŽE 3-12 LET:

Tvořivé dílny: výtvarné umění, ilustrace & grafika, úvod do hudby.

Mini-tenis-výtvarné umění: dopoledne lekce mini-tenisu a práce na technice hry ~ odpoledne výtvarné a tvořivé dílny. Ve spolupráci s Brussels Lawn Tennis Club.

NAROZENINOVÉ OSLAVY PRO DĚTI, VÝSTAVY...

VÍCE NA: www.ateliersstani.com

Veronika Téglás Simon, Ateliérík Brusel: atelierik.brusel@gmail.com, tel.: +32476 76 63 87, Zuzana Jirglová, Pampiridam!: pampiridam@gmail.com, tel.: +32488 24 37 06, Česká škola bez hranic Brusel: CSBH-Brusel@email.cz

La Chaîne d'Union asbl, Ch^o de Waterloo, 1012, 1180 Uccle – Bruxelles stani235@yahoo.fr, tel.: +32473 46 10 52 – fahimakaroui@skynet.be, tel.: +32472 27 43 30, BCE: 0848.414.656, INC: IBAN: BE74.3631.0942.2407 - BIC: BBRUBEBB

Českou školu bez hranic navštívila spisovatelka Veronika Válková

V sobotu 15. 11. 2014 měli žáci České školy bez hranic jedinečnou možnost potkat spisovatelku Veroniku Válkovou, která publikuje učebnice dějepisu, ale zároveň píše dobrodružnou beletrii pro děti. Naši škola představila knihu Egypt – v nitru pyramid. Přijela společně s ilustrátorem svých knih Petrem Koplem. V první části proběhlo čtení ukázek, při nichž děti napětím téměř ani nedýchaly. Dozvěděly se, co jsou to hieroglyfy a pokoušely se samy nějaké vytvořit. Poté se ujal slova, a hlavně fixy, pan Kopl, který vysvětloval, jak jsou ilustrace důležité, protože jim rozumí každý, i když mluví jinou řečí. Vyhlásil pak soutěž, v níž měly děti nakreslit „smajlík“, který by vyjadřoval emoci strachu. Pan Kopl a Veronika Válková následně vylosovali tři žáky, kteří za svého emotikona obdrželi knihu. V poslední části našeho literárního odpoledne vyprávěla

paní Válková, jak je potřebné mít velkou slovní zásobu, aby se autor knih ve svých dílech stále neopakoval, ale naopak aby byl co nejvíce rozmanitý. Děti pak vzpomínaly, jaké různé odstíny barev existují a k čemu všemu se barvy přirovnávají. Odpoledne rychle uteklo a žáci byli nadmíru spokojeni. Nasvědčoval tomu i fakt, že všechny knihy, které Veronika Válková s sebou přivezla, se rozprodaly, a děti si tak domů odnášely krásnou vzpomínku s podepsanou knihou. Ještě jednou děkujeme jak Veronice Válkové, tak ilustrátoru Petru Koplovi, že nás navštívili, a těšíme se, až za námi zase někdy přijedou, aby nám představili svou další knihu.

Literární soutěž pro žáky ČŠBH Brusel

V souvislosti s touto návštěvou vyhlásilo nakladatelství Grada Publishing,

a. s. společně s Veronikou Válkovou soutěž pro děti ČŠBH o nejlepší povídku s tematikou cesty do minulosti. Jedinou podmínkou bylo, aby děti napsaly příběh ve dvou jazycích – v jazyce českém a druhém jazyce mateřském. Děti si tak procvičily, že každý jazyk pracuje trochu jinak, byť vyjadřuje totéž. Povídky byly tak zdařilé, že byli nakonec oceněni rovnou 4 žáci, kteří získali knižní odměnu – Tobias Orbay z 5. třídy (11 let, čeština – francouzština), Filip Coens ze 2. třídy (8 let, čeština - vlámsština), Michael Lenaerts ze 3. třídy (8 let, čeština - vlámsština) a Sara Beaujouan ze 2. třídy (9 let, čeština - francouzština). Vítězům gratulujeme!

Alžběta Trtková, ČŠBH Brusel

Noc s Andersenem

Již tradičně se Česká škola bez hranic v Bruselu připojuje k akci českých knihoven s názvem Noc s Andersenem. Cílem je popularizovat u dětí čtení. Letos se naši žáci sejdou dokonce dvakrát za sebou a v prostorách školy stráví celou noc. Budeme si číst, budeme dětem předčítat, ale také nás čekají různé hry. Na mladší děti čeká hlavní hrdinka Matylda a drak Ajdar a hlavním tématem pro starší školáky bude Hobit.

Pro starší děti (2. třída a výš) je tento dobrodružný víkend plánován na 21. – 22. 3. 2015, mladší žáci a předškoláci se mohou těšit na víkend 28. – 29. 3. 2015. My už se tedy těšíme moc!

Alžběta Trtková, ČŠBH Brusel

Obrázek maloval Petr Kopl

Nejlepší cesta, jak si splnit sny, je přestat snít.

Končí další uplakaný červencový den. Po několika nocích strávených po různých přístřešcích v lesích si s Lucií říkáme, že zkusíme štěstí a budeme pro tuto noc hledat střechu nad hlavou. V závěru dne se levá a pravá noha pohybuje kupředu více či méně automaticky, v robotickém rytmu. Únava již otupila všechny další smysly. V hlavě běží jediná myšlenka. Najít místo na spaní. Přicházíme do vesničky. Názvy si nepamatuji a toto místo není žádnou výjimkou. Kde jinde hledat útočiště či posla dobrých zpráv než u kostela. Kostelní věž je ostatně vždy základním orientačním prvkem v místech, kterými procházím. Dřívější středobod vesnického i městského dění. Místo, kde se lidé potkávali, kde se těšili i smutnili. Máme štěstí, přestože je všední den, v sakristii se svítí. Bez váhání vstupuji po zaklepání dovnitř. Vstříc mi přichází dvě ženy. Krátce se pokusím lánou něměčinou vysvětlit naše počínání a vyslovit prosbu, že hledáme místo na přespání. Paní na sebe udiveně hledí a první reakcí je zamítavé zakroucení hlavou. Ptám se na faráře. Odpoví mi, že mě právě skončila a on odjel do svého domu, který je v jiné obci. V tvářích přepadených žen čtu, že usilovně přemýšlí, kdo by nám mohl pomoci. Z mého telefonu zkoušíme volat starostu. Marně, žádná odpověď. Druhá z žen něco povídá a odchází. Naše znalost němčiny je pouze elementární, a tak příliš nechápeme. Ovšem rozumíme, že máme počkat. Neuběhlo ani deset minut a vidíme se vracet první z žen ve společnosti další. Jsme představeni Annie, která se na nás mile usmívá a razantně gestikuluje, ať jdeme s ní. Na naše tázavé pohledy k ženám, které jsme zastihli v sakristii, se nám dostává odpovědi, že je to dobrá žena, která se o nás postará. Annie bydlí do pěti minut chůze od kostela. Otevírá vchodové dveře, a než se nadějeme, sedíme u kuchyňského stolu, na který nám servíruje zásoby z jejího dnešního nákupu. Omluvně nám sděluje, že toho příliš nemá, že když nakupovala, netušila o dnešní nečekané návštěvě. Samozřejmě ji s díkem ujišťujeme, že jsme vděční i za suchý kus chleba. Zachránila nás od chladné, deštivé noci někde na zemi pod nějakým bizarním přístřeškem. Annie nemluví anglicky, a tak komunikace trochu vázne. Ale s Lucií rozumíme některým slovíčkům, proto jsme schopni si obstojně popovídat. Dozvídáme se, že naši hostitelce zemřel manžel a že neměli žádné děti. Z výzdoby na stěnách a dalších artefaktů usuzuji, že manžel byl myslivec. Nevím, zda to byl jeho koníček či profese. Horkým čajem jsme skromné večerní hodiny ukončili a Annie nás zavedla do patra, kde nám ukázala pokoj k přespání. Rozbalili jsme si naše „nádobíčko“, což přesněji řečeno byly ka-

rimatky, spacáky, a po vykonání těch nejnnutnějších úkonů jsme zalehli ke spánku spravedlivých. Další den poutníků na cestě se blížil ke svému závěru.

To je ve zkratce popsán jeden z mnoha momentů na cestě, pěší pouťi Evropou, kterou jsem realizoval v rozmezí od 1. června do 27. listopadu roku 2014. Každé takové setkání s lidmi, jako je Annie, připodobňuji k setkání s andělem. Andělem, který neváhá podat pomocnou ruku cizinci a nabídnout mu kousek svého času a domova a podělit se s ním o trochu jídla. A o tom putování je. O setkávání s lidmi. Ale také o setkávání se sebou samotným.

V letech 2010 až 2012 jsem absolvoval pěší pouť z Čech do významného poutního místa v Santiagu de Compostela ve Španělsku. Cestu jsem si ještě natáhl a následně jsem došel do Říma a celou dlouhou anabázi zakončil v Jeruzalémě. Pouť, která trvala přes 31 měsíců a v které jsem ušel přes 16 000 kilometrů. Cesta mi dala mnoho poznání, životních zkušeností a zážitků. Po návratu domů jsem začal připravovat přednášku, kterou jsem do dnešního dne představil českému a slovenskému publiku více než šedesátkrát.

Kde jsou lidské hranice? Kde jsou mé osobní limity? Tyto a další otázky se pravděpodobně staly základem pokušení a myšlenky na obejití celého světa pěšky. A tak jsem v roce 2014 vyrazil na první etapu pěšího putování kolem světa, které se může protáhnout i na dvacet let. Třeba se mi podaří pokorit hranici 100 000 km. Ovšem to jsou nezájemná čísla, o která mi až tolik nejde. Ale často na ně padají otázky, a tak je sděluji. Podstatná je pro mne myšlenka celé cesty. Hlavním motorem je vnitřní pocit, touha něco tak neuchopitelného a těžko představitelného dokázat. Ale to by mi samo o sobě nestačilo, proto jsem hledal motiv, myšlenku, čemu tento „vejšlap“ zasvětit. A tak putuji kolem světa pro mír. Neb vnitřní pokoj je pocit či emoce, kterou častokrát při putování zakouším. Takové blaho, které přichází v nejméně očekávané okamžiky. Ve chvílích, kdy to nejméně očekávám. Prostě jdu a cítím se šťastný, spokojený, celistvý či napojený v souladu se stvořitelem.

Projekt jsem se rozhodl rozdělit do etap. Nechtěl jsem opustit Českou republiku na 10 let a být stále na cestách. Hledám kompromis být stále v pohybu, ale zároveň cítit v pozadí kořeny. Mít místo a blízké, ke kterým se budu moci vždy vracet. V roce 2014 jsem vyrazil na první etapu, kterou jsem pojmenoval Cesta na sever. Vyrážel jsem ze Dvora Králové nad Labem, z mého domova, stejně jako v roce 2010. Pojtkem cesty jsou, krom poutních míst, hlavní města jednotlivých států. Víím, že neprojdou všechna, ale budu se snažit, abych otiskl stopy míru v co nejvíce městech.

Poutník Petr Hirsch

Šel jsem tedy přes Prahu a dále se vydal na západ přes Německo do Lucemburku. Díky určité mediální pozornosti se mi ozvalo několik krajanů z různých států Evropy. A přes Jiřího jsem dostal kontakt na další krajan z Lucemburku, kteří se nás velmi vlídně ujali. A nakonec se podařilo operativně uspořádat přednášku o mém 16000 km vejšlapu. Šest měsíců putování o samotě mi dvakrát zpríjemnila přítelkyně Lucie. Prvně se mnou prošla celým Německem, z Chebu až do zmiňovaného Lucemburska. Celkem jsme spolu našlapali 811 km. Podruhé se připojila na pouhé dva dny při pokračování cesty z Berlína. V Lucemburku jsem též dostal kontakt na Olgu a krajanův spolek Beseda. Dalším směrem byla právě Belgie a její hlavní město Brusel. Vzpomínám na nádherné ardenské lesy na jihu, úžasnou zastávku v klášteře Orval, který je věhlasný svým pivem a sýrem místní výroby. Dostalo se mi zde vřelého přijetí a krátkého spočinutí v tichém rozjímání při účasti na ranních chválách. Areal kláštera bych se nebal nazvat architektonickým skvostem, kde hlavnímu kostelu vévodí u vstupu obrovská socha Panny Marie, která při prvním letmém pohledu může evokovat egyptskou sfingu. V dalších dnech lesů postupně ubývalo, krajina se začínala vyrovnávat a hustota zalidnění se zvyšovala. Hlavní město o sobě dávalo znát. Ale mé první kroky vedly do domu Olgy a George, kteří mě přijali s laskavostí jím vlastní. Dovolili mi spočinout na několik dnů, nabrat nové síly a Olga ještě zvládla uspořádat neformální setkání s dalšími krajan. Na Belgii vzpomínám jako na uplakané putování, kdy celý srpen byl deštivě nadprůměrný. Nejinak tomu bylo i dne, kdy jsem opouštěl zázemí domu Olgy a George a procházel jsem kolem Lvi mochy, což je památník připomínající bitvu u Waterloo, kde se odehrála jedna z nejvýznamnějších bitev 19. století. V Bruselu se mi nepodařilo nalézt žádného spojence, a tak jsem jednu noc strávil na předměstí v jednom z mnoha parků. Druhý den jsem prošel centrem města, navštívil místní katedrálu a pokračoval dál v cestě směrem na Antverpy, které se staly posledním velkým belgickým městem, kterým jsem prošel, než jsem překročil hranice do Nizozemí.

S vděčností vzpomínám na podvečerní příhodu, kdy jsem již vycházel z jedné z mnoha belgických vesnic, abych si našel nějaké klidné místo na spaní. Od domu, který jsem právě míjel, se ozval ženský hlas. Díky tomu, že jsem trochu rozuměl francouzsky, odpovídám na dotaz, odkud jsem. Ve chvíli, kdy jsem řekl, že přicházím pěšky z České republiky, mě žena doslova odvrátila od sousedního domu k rodičům do obývacího, aby mě představila. To místo jsem opustil až ráno po snídani. Vřelost, pohostinnost a radost ze setkání byla cítit ze všech členů rodiny. Dostal jsem na

© foto Petr Hirsch

Má někdo zájem o tuto značku? © foto Petr Hirsch

ochutnání francouzské hranolky s nějakým masem jako symbol typického belgického rychlého občerstvení. Otci mohlo být kolem 75 let. Plynule hovořil anglicky a zaslavčeně hovořil o své práci pro telekomunikační společnost, která ho vysílala na různé zahraniční služební cesty a montáže. Podobná setkání ve mně vždy zanechávají nesmazatelnou stopu a radost, že zde žijí lidé, kteří nemají strach z cizinců a nebojí se otevřít svůj domov a svá srdce na pár okamžiků druhým.

Při vzpomínce na putování Belgií nemohu opomenout průchod městečkem saxofonů Dinantem. Přívlastek získalo díky tomu, že se zde v roce 1814 narodil Adolphe Sax, vynálezce saxofonu. Moji pozornost ovšem více upoutalo muzeum piva Leffe. Tradice vaření piva sahá do poloviny 12. století, kdy přesně v roce 1152 bylo založeno opatství Notre Dame de Leffe a premonstrátská konanovici zde začali jako i v jiných evropských klášterech vařit pivo. Dnešní výroba světověznámé značky Leffe již probíhá v průmyslové oblasti u Bruselu, ale Dinant si uchoval tuto vzpomínku právě díky nádhernému muzeu, které najdete v bývalém kapucinském klášteře, který je nyní přetvořen v hotel. Muzeum je stylově vybudováno v klášterní kapli. Pro milovníky piva je Maison Leffe povinnou zastávkou na cestě Belgií.

Při svém putování pro mír jsem nemohl minout nizozemský Den Haag a Palác míru, kde sídlí Mezinárodní soudní dvůr. V areálu je též mírové muzeum a před vstupem k paláci jsem ke všemu překvapení narazil na Světový oheň míru (World Peace Flame), což je památník, který vznikl v roce 2002 a který byl následován několika dalšími po celém světě. Jeho posláním je dávat naději a v budoucnost bez válek a dalších konfliktů, které ohrožují naše další směřování.

V Amsterdamu jsem si udělal původně neplánovanou přestávku, kdy jsem slíbil účast na svatbě přátel na Slovensku. Po návratu jsem prošel místem posledního odpočinku Jana Amose Komenského a nabral směr na Berlín. Aniž bych to v počátku putování plánoval, podařilo se mi do Berlína přijít těsně před zahájením oslav 25. výročí pádu berlínské zdi. Atmosféra slavnostního nedělního dne 9. listopadu byla jedním slovem úžasná. Davy lidí v ulicích. Celý den jsme strávili procházením podél světelných balónů, které lemovaly přesně linii, kde zeď oddělující východní a západní Berlín stála. Oslovy vrcholily synchronizovaným vypuštěním balónů směrem k noční obloze. Zeď padla a každý z patronů jednoho ze 7000 balónů napsal vzlak, který se vznesl k nebi. V těchto chvílích jsem pocítil obrovskou vděčnost za to, že mohu žít ve svobodné zemi, jednotné Evropě, kde hranice známe už jen z map.

Následovalo posledních 20 dnů putování. Cestu na sever jsem plánoval s tím, že se pokusím dojít do norského městečka Trondheimu, které je označováno za Compostelu severu. Z Osla vede poutní cesta svatého Olafa, která vás přivede ke katedrále Nidaros právě v zmíněném Trondheimu. Moje cesta skončila po 179 a půl dne v Kodani u sošky malé mořské víly, která je odhadem 4km z centra města. Byl konec listopadu a já splnil svůj závazek 6měsíčního putování.

Byla to dlouhá a dobrá cesta. Děkuji všem dobrým duším, které jsem měl možnost krátce potkat a poznat. Cesta nekončí, a tak putujte se mnou.

Petr Hirsch

PS: Pokud chcete sledovat další cesty Poutníka, můžete se podívat na jeho stránky www.pout.eu nebo na facebook: <https://www.facebook.com/uPoUtniKa>. Ve fotogalerii najdete další fotografie nejen z tohoto putování. Přejeme mu na jeho cestách šťastné kroky a milá setkání se vstřícnými lidmi.

Kláster Orval © foto Petr Hirsch

Dvojazyčné literární čtení

Brusel, 13.11. 2014, pozdě v noci

Má milá Anne,

Po dlouhé době jsem na pár dní v Bruselu, kde bude naše kniha korespondence představená v češtině i francouzštině v Českém centru. Naše kniha začíná Tvým příjezdem do Prahy, můj francouzský život belgickým dobrodružstvím...

Chci se Ti zmínit o mé včerejší noční procházce městem, kdy světla pouličních lamp zaoblí každý ostrý roh a úhel a dají mu lechce tajemný nádech, kroky zvoní v prázdných ulicích jinak než za plného dne. Chci Ti napsat o mém dnešním dopoledním návratu na stejná místa včerejšího večera, a hlavně na stejná místa mé první návštěvy před víc než dvaceti lety.

Brusel, evropské město, město Evropy. Zvláštní a jedinečné.

Zase mě to omámilo a praštilo do uší. Kolik jazyků jsem zaslechla při jediné jízdě tramvají? Nejednen rozhovor v tramvaji, na ulici, v restauraci, na nádraží probíhá hned v několika jazycích najednou. Snad nikde jinde se mi hlava tolik netočí v lingvistickém reii. A každý z těch jazyků tu má své místo a prostor.

Brusel byl první "západní" hlavním městem, které jsem navštívila pár měsíců po otevření hranic a při každém dalším návratu sem vím, že jsem jinde a přitom se cítím jako ryba ve vodě. Visí to tu ve vzduchu, cosi blízkého, známého.

A víš co? Dnes večer, iluze domova v Bruselu je dokonalá. Není to jen tím, že jsem vešer trávil v Českém centru, kde od architektury budovy až po zásuvky, kliky a zvuk ozvěny v místnostech jsi obklopená českou atmosférou.

Trémou sevřený žaludek, oči těkající z jedné strany na druhou, čekám na zahájení večera. Jeden pán si mé nervozity zřejmě všiml, dal se se mnou do řeči, ve skvělé češtině. Podmaloval až jen těžko definovatelným přízvukem, přecházel volně z jednoho jazyka do druhého, do třetího... mezitím přicházejí další a další návštěvníci, Češi a Češky žijící tady, chvíli nebo již dlouhé roky, nebo jen procházející městem, cizinci zamilovaní do češtiny nebo právě do těch Čechů a Češek, sály se plní lidským teplem, čeština ovládla prostory, uvolnění, ...

Takhle nějak by mohl začít jeden z dopisů pro Anne.

Napsala bych jí o vůni koláčků, o chuti máku a tvarohu, o nálepkách na lah-
vích, které mě přenesly domů, o konverzaci v rodném jazyce a o náhlé ztrátě
vědomí o tom, kde jsem. Cítila jsem se dobře. Doma.

Mohla bych Anne o tom všem napsat, kdyby tam se mnou nebyla a neprožívala podobné pocity, nenacházela jí známou atmosféru jejich let strávených v Praze, kde vybudovala domov pro svou rodinu. Brusel, České centrum a Beseda spolu s Olomouckým krajem nám otevřely dveře, náruč, srdce. Naše díky jím patří.

Návrat do Bruselu? Kdykoliv a s radostí!

A dokonce dřív, než jsme mohly doufat. Université Libre de Bruxelles nás pozvala na autorské čtení na konci března. Že se těšíme, o tom nelze pochybovat!

Lenka Horňáková Cívade

PS: K tomu snad není co dodat: v přítomnosti autorek knih **Priority: Praha - Paříž** a **Entre Seine et Vltava** Lenky Horňákové Cívade a Anne Delaflotte Mehdevi jsme strávili skutečně krásný večer.

Máte možnost si jej letos zopakovat **na ULB ve středu 26. 3. 2015 v 19.30** v Maison des Arts, avenue Jeanne 56, 1050 Brusel. Vřele doporučujeme poslat přihlášku na cet@ulb.ac.be.

Společenská rubrika

Milí krajané, nezapomínejte nám včas zasílat zprávy o významných událostech ve Vašem životě. Děkujeme.

23. prosince 2014 složili svatební slib Jan Gabriel a Kristina Čaplovičová.

Novomanželům přejeme na společné cestě hodně štěstí a co nejméně překážek!

16. října 2014 se narodil Arthur, syn Pascala Holoye a Miriam Gilotové. Starší bratříčkové se jmenují Maxime a Lucas.

1. ledna 2015 se narodil Antoine, syn Jeremieho a Libuše Cappellano. Starší bratříček se jmenuje Mathieu.

Upřímně rodičům blahopřejeme. Necht' vám děti přinášejí jen samou radost!

11. února 2015 oslaví narozeniny pan Miroslav Černý, muzikolog.
22. února 2015 oslaví narozeniny paní Anna Kratochvílová, bývalá sboristka v divadle La Monnaie.
28. února 2015 oslaví narozeniny bývalý olympijský hokejový reprezentant pan Oldřich Zábrodský.

13. března 2015 oslaví obdivuhodné narozeniny paní Gertruda Waksová.
23. března 2015 oslaví narozeniny paní Svatoslava Čulíková z Lutychu.
25. března 2015 oslaví narozeniny paní Ilona Zuzaňáková.
1. dubna 2015 oslaví narozeniny paní Adrienna Vander Perre, bývalá tlumočnice.

6. března 2015 oslaví 111. narozeniny naše milá Beseda.

Všem jubilantům srdečně blahopřejeme a přejeme hodně zdraví a spokojenosti do dalších let.

Kalendář Českého krajského spolku Beseda:

Valná hromada	Pražský dům, Av. Palmerston 16, 1000 Brusel	sobota 21. 3. 2015 14:00 - 16:00
Burza knih	Pražský dům, Av. Palmerston 16, 1000 Brusel	sobota 21. 3. 2015 16:00 - 17:00
Beseda se spisovatelkou	Pražský dům, Av. Palmerston 16, 1000 Brusel	sobota 21. 3. 2015 17:00 - 19:00
Beseda s horolezkyní Dinou Štěrbovou	Místo bude určeno.	květen 2015
Dětský den a grilování v „Lese snů“	« Bois des Rêves » u Ottignies a Wavru	neděle 7. 6. 2015 od 12 hodin

Zpravodaj vychází čtvrtletně. Členové Besedy dostávají výtisk poštou automaticky, ostatní na požádání. Každý zájemce může dostávat elektronickou verzi Zpravodaje e-mailem, stáhnout si jej též můžete z webových stránek Besedy, www.beseda.be

Příští číslo Zpravodaje vyjde v květnu 2015, uzávěrka pro vaše příspěvky je 15. dubna 2015.

Pište nám na adresu spolek@beseda.be, nebo poštou na:
Český krajský spolek Beseda, 51, rue des Arbalétriers, 1420 Braine-l'Alleud
Telefon: 0032 (0)2 / 384 96 44, Mobil: 0032(0)497 / 92 81 62